

το παιδικό δωμάτιο

ανθή τσιρούκη

Ανθή Τσιρούκη

το παιδικό δωμάτιο

(Γραβούρα εξωφύλλου William Hunter)

Το έργο αυτό διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση–Όχι Παράγωγα Έργα 4.0

© 2019 - Ανθή Τσιρούκη

Η Ανθή Τσιρούκη γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Μεγάλωσε στη Λάρισα. Σπούδασε Πληροφορική (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης), συνέχισε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό «Ψηφιακή Επεξεργασία Εικόνας και Ήχου» (Α. Π. Θ.), στην Υποκριτική (Α. Δ. Σ. Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος) και στη Σκηνοθεσία (Σχολή Κινηματογράφου & Τηλεόρασης Λ. Σταυράκου). Έχει εργασθεί στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται στην εταιρεία VFX Yafka και γράφει θεατρικά έργα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ένα ανδρόγυνο απόμακρο, με τυπικές σχέσεις, δεν μπορεί να κάνει παιδί. Μια εταιρεία τους προσφέρει την ευκαιρία να κάνουν ένα παιδί άβιατα σε πρόγραμμα υπολογιστή με το δικό τους DNA, δοκιμαστικά.

Κάθε μέρα μπαίνουν στην εικονική πραγματικότητα όπου μεγαλώνει το μωρό τους και το φροντίζουν σαν να είναι αληθινό. Αυτή η πραγματικότητα είναι μόνο ένα μικρό, λευκό, παιδικό δωμάτιο. Το ανδρόγυνο είναι τόσο ευτυχισμένο με το μωρό που δεν μπορούν να το αποχωριστούν.

Πρόσωπα : Δημήτρης, Νάντια

Χώροι: σαλόνι (πραγματικότητα), παιδικό δωμάτιο (εικονική πραγματικότητα)

Σκηνή 1

Σε ένα σαλόνι στο πολύ κοντινό μέλλον, μίνιμαλ με πολλά βάζα, ο Δημήτρης κάθεται μπροστά σε μία ημιδιάφανη οθόνη υπολογιστή και δουλεύει. Φοράει στα χέρια του μαύρα πλαστικά γάντια και στη μύτη του ακουμπάνε μαύρα γυαλιά. Ο υπολογιστής έχει μέγεθος βιβλίου. Μπαίνει η Νάντια. Βλέπει το Δημήτρη, ακουμπάει τα πράγματά της στη θέση τους, κάθεται στο σαλόνι και κοιτάζει το κινητό της. Ο Δημήτρης αφαιρεί τα γυαλιά που φοράει και βγάζει από τα αυτιά του δυο μικρά αντικείμενα που μοιάζουν με ωτοασπίδες, σηκώνεται και βλέπει τη Νάντια.

Δημήτρης : Εδώ είσαι;

Νάντια : Δεν ήθελα να σε διακόψω.

Δημήτρης : Ξεχάστηκα, είχαμε πολλή δουλειά.

Νάντια : Πήρα τα πουκάμισά σου από το καθαριστήριο.

Δημήτρης : Τα κοιτάζεις; Έφυγε ο λειές;

Νάντια : Όχι, δες τα εσύ σε παρακαλώ.

Δημήτρης : Δεν κάνουν πάντα καλή δουλειά, αν δεν προσέξεις θα σου το δώσουν λερωμένο.

Νάντια : Μμμμ.

Δημήτρης : Δουλεύεις;

Νάντια : Όχι, κάτι κοιτάω.

Δημήτρης : Τι σε απορρόφησε τόσο;

Νάντια : Βγήκαν τα αποτελέσματα.

Δημήτρης : Α, και;

Νάντια : Δεν είναι καλά.

Ο Δημήτρης την πλησιάζει και κάθεται δίπλα της στον καναπέ.

Δημήτρης : Δηλαδή;

Νάντια : Έχουμε μεγάλο ποσοστό ασυμβατότητας.

Δημήτρης : Πόσο μεγάλο;

Νάντια : Ενενήντα εννέα κόμμα εννέα τις εκατό.

Δημήτρης : Αποκλείεται. Αυτό είναι υπερβολικό.

Νάντια : Ναι, δεν υπήρχε λόγος να προσπαθούμε τόσο καιρό.

Δημήτρης : Αδιανόητο.

Νάντια : Είναι το ανώτερο που έχουν δει στο εργαστήριο.

Δημήτρης : Ναι, πολύ μεγάλο ποσοστό.

Νάντια : Τα όργανά μας είναι εντελώς ασύμβατα.

Δημήτρης : Οπότε;

Νάντια : Κάθε προσπάθεια θα είναι ανούσια.

Δημήτρης : Είσαι σίγουρη;

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Δεν υπάρχει περίπτωση να έχει γίνει κάποιο λάθος;

Νάντια : Όχι, το μέτρησαν προσεκτικά.

Δημήτρης : Είναι αξιόπιστο το εργαστήριο;

Νάντια : Πολύ, δεν υπάρχει περιθώριο λάθους. Είναι σωστοί επαγγελματίες.

Δημήτρης : Έλεγα μήπως.

Νάντια : Όχι, πρέπει να το δεχτούμε και να προχωρήσουμε.

Δημήτρης : Μπορώ να δω;

Η Νάντια δίνει στο Δημήτρη το κινητό της, αυτός διαβάζει τα αποτελέσματα.

Δημήτρης : Ναι, δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε την προσπάθεια.

Νάντια : Πρέπει να αποφασίσουμε έναν άλλο τρόπο.

Δημήτρης : Δεν μπορώ να το πιστέψω.

Νάντια : Υιοθεσία ίσως;

Δημήτρης : Δεν ξέρω. Δεν μπορώ ξανά την ίδια συζήτηση.

Νάντια : Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε όμως.

Δημήτρης : Δε θέλω ένα ξένο παιδί.

Νάντια : Πως μπορείς να είσαι σίγουρος;

Δημήτρης : Θέλω ένα παιδί με τα δικά μας γονίδια, να μας μοιάζει, και στο χαρακτήρα και στην εμφάνιση.

Νάντια : Κι εγώ.

Ο Δημήτρης κοιτάζει την οθόνη του υπολογιστή.

Δημήτρης : Ίσως υπάρχει κάτι που μπορούμε να δοκιμάσουμε.

Νάντια : Τι;

Δημήτρης : Οι συνάδελφοι στην GB δουλεύουν ένα νέο πρόγραμμα. Παίρνουν το DNA του ενδιαφερόμενου ζευγαριού και κάνουν ένα μωρό.

Νάντια : Σαν μωρό του σωλήνα;

Δημήτρης : Όχι.

Νάντια : Τότε;

Δημήτρης : Το μωρό αναπτύσσεται σε εικονικό περιβάλλον.

Νάντια : Αστειεύεσαι ασφαλώς.

Δημήτρης : Όχι, ακούγεται περίεργο αλλά δεν είναι.

Νάντια : Έχουμε σοβαρό πρόβλημα. Δεν είναι δυνατόν να το αντιμετωπίσεις έτσι.

Δημήτρης : Το είδα, είναι σαν αληθινό.

Νάντια : Τι είδες;

Δημήτρης : Ένα μωρό. Μέσα στην κούνια του. Ήταν υπέροχο.

Νάντια : Δεν ήταν αληθινό.

Δημήτρης : Ήταν τόσο ζωντανό. Οι αισθητήρες είναι τόσο δυνατοί που δεν καταλαβαίνεις τη διαφορά.

Νάντια : Κοίταξέ με, δε θέλω να αγοράσω παιχνίδι, παιδί θέλω.

Δημήτρης : Δεν είναι παιχνίδι, είναι για προετοιμασία νέων γονιών.

Νάντια : Μην το συνεχίζεις.

Δημήτρης : Αυτό που λέω είναι, ας δούμε πως είναι να έχουμε παιδί και αποφασίζουμε μετά τι θα κάνουμε.

Νάντια : Και γιατί δεν παίρνουμε μια κούκλα μωρό;

Δημήτρης : Δε σου πάει η ειρωνεία.

Νάντια : Από αυτές που τις ταΐζουμε και τις ντύνουμε-

Δημήτρης : Σταμάτησέ το εδώ.

Νάντια : Γιατί; Τι διαφορά έχει αυτό που μου λες;

Δημήτρης : Εντάξει τέλος η συζήτηση.

Νάντια : Πρέπει να συζητήσουμε σοβαρά κάποια στιγμή.

Δημήτρης : Έχεις φάει;

Ο Δημήτρης φεύγει προς την κουζίνα.

Νάντια : Δεν πεινάω.

Δημήτρης : Καροτόσουπα;

Νάντια : Θα πάω να ξαπλώσω.

Δημήτρης : Καλώς.

Σκηνή 2

Ο Δημήτρης και η Νάντια είναι μέσα σε ένα παιδικό δωμάτιο. Οι τοίχοι λευκοί και άδειοι. Σε μία γωνία έχει τοποθετηθεί μία συρταριέρα. Επάνω στη συρταριέρα είναι μια αλλαξιέρα και πολλά μικρά καθράκια με φωτογραφίες του Δημήτρη και της Νάντιας. Στο κέντρο του δωματίου είναι η λευκή βρεφική κούνια. Μέσα στην κούνια κοιμάται ένα μωρό. Ο Δημήτρης με τα χέρια του κρατάει, άγαρμπα, κλειστά τα μάτια της Νάντιας.

Δημήτρης : Είσαι έτοιμη;

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Ένα, δύο, τρία, άνοιξε τα μάτια!

Νάντια : Μισό λεπτό, να.. που είμαστε;

Δημήτρης : Μέσα.

Νάντια : Στο πρόγραμμα;

Δημήτρης : Ναι.

Νάντια : Δεν το καταλαβαίνω.

Δημήτρης : Δεν το βλέπεις;

Νάντια : Ναι το βλέπω, εννοώ δεν καταλαβαίνω τη διαφορά είναι πολύ..
Είναι σαν πραγματικό.

Δημήτρης : Ναι, είναι πολύ προηγμένο τεχνολογικά.

Νάντια : Εσύ είσαι λίγο διαφορετικός.

Δημήτρης : Τους ζήτησα να είμαι λίγο πιο αδύνατος.

Νάντια : Ναι, είσαι.

Ακουμπάει τα πόδια της και γελάει.

Νάντια : Απίστευτο.

Δημήτρης : Έλα να δούμε το μωρό.

Ο Δημήτρης παίρνει αγκαλιά το μωρό. Μόλις που ακούγεται να κλαίει. Η Νάντια αγγίζει τους τοίχους έκπληκτη. Πλησιάζει και αγγίζει την κούνια. Κοιτάζει το μωρό.

Δημήτρης : (Στο μωρό) Ησύχασε, ησύχασε.

Νάντια : Είναι όμορφο.

Δημήτρης : Είναι δικό μας.

Νάντια : Είναι πολύ όμορφο. Δώσ' το μου κι εμένα σε παρακαλώ.

Ο Δημήτρης της το δίνει με πολύ μεγάλη προσοχή.

Δημήτρης : Πρόσεξε πως το πιάνεις.

Νάντια : Γιατί τι μπορεί να πάθει;

Δημήτρης : Ό,τι θα πάθαινε κι ένα πραγματικό.

Νάντια : Και δεν μπορούμε να το επαναφέρουμε;

Δημήτρης : Όχι, ό,τι πάθει θα του μείνει. Θα πρέπει να ξεινήσουμε από την αρχή.

Νάντια : Αγόρι είναι;

Δημήτρης : Ναι, κράτησέ τον από εδώ καλύτερα.

Νάντια : Εσύ διάλεξες το φύλο;

Δημήτρης : Όχι το άφησα στην τύχη.

Νάντια : Πάντα αγόρι ήθελες.

Δημήτρης : Το πρόγραμμα αποφάσισε.

Νάντια : Δεν μπορούσαμε να διαλέξουμε;

Δημήτρης : Εσύ δεν ήθελες να ακούσεις γι' αυτό.

Νάντια : Ξέρεις πως θέλω κοριτσάκι.

Δημήτρης : Θέλεις να το κλείσουμε;

Νάντια : Όχι, εντάξει. Είναι τόσο ήρεμος.

Δημήτρης : Είναι.

Νάντια : Και τόσο αληθινός. Το δέρμα του, τα χεράκια του, το φορμάκι.
Δημήτρης : Τα μαλλιά, ε; Φανταστική δουλειά.
Νάντια : Να τον φιλήσω;
Δημήτρης : Ε, ναι, τι ρωτάς;
Νάντια : Δεν ξέρω..
Δημήτρης : Τι;
Νάντια : Φοβάμαι μήπως μου φανεί ψεύτικος; Μοιάζει τόσο αληθινός.
Δημήτρης : Φίλησέ τον, να δούμε.

Η Νάντια φιλάει το μωρό μια φορά και μετά το φιλάει παντού.

Νάντια : Απίστευτο.
Δημήτρης : Κι αν βάλεις το δάχτυλο σου στο χέρι του, το αρπάζει.
Νάντια : Αα.
Δημήτρης : Τι;
Νάντια : Είναι δυνατός.
Δημήτρης : Ναι, είναι γερός. Δεν έχει κανένα πρόβλημα υγείας. Έγιναν όλες οι εξετάσεις και απορρίφθηκαν από το DNA οι σοβαρές κληρονομικές ασθένειες.
Νάντια : Ευτυχώς.
Δημήτρης : Και για τις παροδικές ασθένειες, πυρετούς, ανεμοβλογιές και λοιπά, υπάρχει στον τοίχο ένας πίνακας που μας ενημερώνει για τις λειτουργίες όλων των οργάνων. Έχει πάντα αναλυτική αίματος και άλλες πληροφορίες.
Νάντια : Φάρμακα;
Δημήτρης : Υπάρχουν τα πάντα στα συρτάρια.
Νάντια : (Στο μωρό) Οπότε δε θα πάθεις τίποτα.

Η Νάντια τον φιλάει στην παλάμη και τη γρατζουνάει.

Νάντια : Αχαχ.

Δημήτρης : Τι είναι πάλι ;

Νάντια : Με γρατζούνισε.

Δημήτρης : Ιδέα σου θα είναι.

Τρέχει αίμα από τα χείλη της.

Νάντια : Τι είναι αυτό;

Δημήτρης : Α, λίγο αίμα έχεις. Όντως σε γρατζούνισε.

Νάντια : Πώς με γρατζούνισε; Είναι ένα ψεύτικο νεογέννητο.

Δημήτρης : Ναι, έχουν τα νυχάκια που μεγαλώνουν, δεν είναι τίποτα.

Νάντια : Και ματώνω αληθινά;

Δημήτρης : Έξω όχι, αλλά εδώ μέσα ναι, θα τρέξει αίμα και θα πονέσεις.

Η Νάντια χαϊδεύει το Δημήτρη.

Νάντια : Το νιώθεις;

Δημήτρης : Ναι, κανονικά.

Νάντια : Χαϊδεψέ με κι εσύ.

Ο Δημήτρης τη χαϊδεύει.

Νάντια : Είναι απίστευτο. Αν ξεχαστείς για λίγο είναι σαν αληθινό.

Δημήτρης : Είναι όμορφος.

Η Νάντια κοιτάζει επίμονα το μωρό.

Νάντια : Σχεδόν με υπνωτίζει έτσι που με κοιτάει στα μάτια.

Δημήτρης : Μμμ.

Νάντια : Μου δημιουργεί μια περίεργη αίσθηση αυτό το δωμάτιο.

Δημήτρης : Επειδή δεν το έχεις συνηθίσει.

Νάντια : Είναι λίγο κλειστοφοβικό.

Δημήτρης : Ναι, δεν έχει παράθυρα.

Νάντια : Μπορεί να είναι αυτό.

Δημήτρης : Θέλεις να μου τον δώσεις κι εμένα λίγο;

Νάντια : Μμμ, τι;

Δημήτρης : Θα μου τον δώσεις κι εμένα;

Νάντια : Ναι, έλα.

Η Νάντια δίνει το μωρό στο Δημήτρη και χαζεύει τα καδράκια.

Νάντια : Κοίτα, ακόμα και τα καδράκια έχουν φωτογραφίες μας.

Δημήτρης : Ναι, είναι πολύ έξυπνο.

Νάντια : Αλλά δεν είμαστε εμείς αυτοί.

Δημήτρης : Κοίτα, χαμογελάει.

Η Νάντια κολλάει πάνω στο μωρό και στο Δημήτρη.

Δημήτρης : Έχει κάτι από σένα.

Νάντια : Ναι;

Δημήτρης : Ναι, δεν το βλέπεις; Τα μάτια και τα φρύδια.

Νάντια : Δεν μπορώ να το καταλάβω.

Δημήτρης : Είσαι έτοιμη για όλο αυτό;

Νάντια : Ε, αφού το ξεκινήσαμε.

Δημήτρης : Θέλει δουλειά, δεν είναι εύκολο.

Νάντια : Ας το δοκιμάσουμε, δε χάνουμε τίποτα.

Δημήτρης : Γάισμα, κοιμισμα, αλλαγή πάνας.

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Το ήξερα πως θα σου άρεσε.

Η Νάντια χαμογελάει. Ο Δημήτρης την αγκαλιάζει. Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 3

Η Νάντια είναι στο βρεφικό δωμάτιο. Έχει το μωρό στην αλλαξιέρα και του αλλάζει πάνα. Οι κινήσεις της είναι γρήγορες και ακριβείς. Εμφανίζεται ο Δημήτρης και τους κοιτάζει.

Δημήτρης : Έφαγε;

Νάντια : Πότε μπήκες;

Δημήτρης : Τώρα μόλις. Σας χάζευα.

Νάντια : Δε σε άκουσα. Τώρα θα τον ταΐσω.

Δημήτρης : Περίμενε να το σφίζω καλύτερα.

Νάντια : Μπορείς να τα κουμπώσεις και τα δύο;

Δημήτρης : Φυσικά.

Η Νάντια κάθεται σε μία πολυθρόνα που έχει προστεθεί στο δωμάτιο και ανοίγει το πουκάμισό της. Με σίγουρες κινήσεις τοποθετεί το μωρό στο στήθος και αυτό θηλάζει.

Νάντια : Ωραία.

Δημήτρης : Η πολυθρόνα είναι βολική;

Νάντια : Πολύ. Σ' ευχαριστώ, πολύ όμορφο δώρο.

Δημήτρης : Ίσως θέλει να αγοράσουμε κάτι ακόμα.

Νάντια : Ναι, κάτι θέλει, να κάθεται κι εσύ.

Ο Δημήτρης στέκεται από πάνω της.

Δημήτρης : Τι ώρα μπήκες;

Νάντια : Έχω αρκετή ώρα, όπου να' ναι θα χτυπήσει για να βγω.

Δημήτρης : Δεν πήγες δουλειά;

Νάντια : Όχι, ζήτησα άδεια. Ευτυχώς μου τη δώσανε αμέσως.

Δημήτρης : Ναι;

Νάντια : Αφού δε λείπω ποτέ.

Δημήτρης : Λες να ζητήσω κι εγώ;

Νάντια : Μπορείς να τον βλέπεις τ' απογεύματα. Θα κάθομαι εγώ μαζί του το πρωί.

Δημήτρης : Ναι.

Νάντια : Αχαχ.

Δημήτρης : Πονάει;

Νάντια : Ναι, πολύ.

Δημήτρης : Τι σημάδια είναι αυτά;

Νάντια : Σκιάει το δέρμα.

Δημήτρης : Είναι φυσιολογικό αυτό;

Νάντια : Μου είπαν πως έτσι είναι συνήθως. Με καθησύχασαν πως θα στρώσει με τον καιρό.

Δημήτρης : Μήπως θέλεις να το αφήσεις; Δεν είναι ανάγκη να τον θηλάσεις.

Νάντια : Όχι, με πονάει, αλλά...δε με πειράζει.

Δημήτρης : Μπορούμε να τον ταΐζουμε με ειδικά γαλατάκια.

Νάντια : Όχι... είναι εθιστικό. Είναι σαν να συνδέομαι μαζί του, σαν να τον καταλαβαίνω περισσότερο. Θέλω να τον ταΐζω συνεχώς.

Δημήτρης : Κι αν δε σταματήσει να πονάει;

Νάντια : Αχαχ, θα δούμε.

Δημήτρης : Καλά, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις.

Η Νάντια σηκώνεται και βάζει το μωρό στην κούνια. Κάθονται και οι δύο και το κοιτάνε

Νάντια : Αγόρασα μνήμες.

Δημήτρης : Τι μνήμες;

Νάντια : Από την εγκυμοσύνη. Είναι βιντεάκια με εμάς από την εγκυμοσύνη.

Δημήτρης : Υπάρχει αυτό;

Νάντια : Ναι, έχουν πολύ πλάκα, είδα δείγματα. Πήρα από τον τελευταίο μήνα.

Δημήτρης : Καλά, θα τα δούμε μετά.

Νάντια : Έτοιμος είναι, μισοκοιμάται.

Ακούγεται δυνατά ένας ήχος σαν συναγερμός και μια φωνή από megáφωνο.

Φωνή : Έχετε υπερβεί τον ημερήσιο χρόνο, παρακαλώ για τη δική σας ασφάλεια, Νάντια, αποσυνδεθείτε.

Νάντια : Πότε πέρασε η ώρα;

Δημήτρης : Πρέπει να βγεις.

Νάντια : Ήθελα να μείνω λίγο ακόμα.

Δημήτρης : Έλα, πήγαινε, θα τον βάλω εγώ για ύπνο.

Νάντια : Μην καθυστερήσεις, θα φτιάξω κάτι να φάμε και να δούμε τα βιντεάκια.

Δημήτρης : Ναι, ναι έρχομαι.

Η Νάντια εξαφανίζεται.

Δημήτρης : Επιτέλους μόνοι.

Ο Δημήτρης παίρνει αγκαλιά το μωρό και κάθεται στην καρέκλα. Του χαϊδεύει το χεράκι ενώ του μιλάει.

Δημήτρης : Γιατί με κοιτάς έτσι; Με απορία; Σαν να μην ξέρεις ποιος είμαι; Δε με μυρίζεις;

Το μωρό γκρινιάζει σαν να είναι έτοιμο να κλάψει. Ο Δημήτρης σηκώνεται και το κάνει βόλτες για να σταματήσει.

Δημήτρης : Όχι, όχι, σσσ. Να είσαι καλό παιδί. Να κάνεις ησυχία. Μη γίνεις γκρινιάρης και περιεργός. Δε θα σε θέλει κανένας δίπλα του... Τι θέλεις να κάνουμε; Θέλεις να σου πω ένα παραμύθι; Α, σταμάτησες τώρα. Τι παραμύθι θέλεις να ακούσεις; Θέλεις ένα με βασιλόπουλο; Ναι;

Ο Δημήτρης ξανακάθεται με το μωρό αγκαλιά.

Δημήτρης : Τι παραμύθι να σου πω; Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μαγικό βασίλειο ήταν ένας θαρραλέος Βασιλιάς και μία όμορφη Βασίλισσα. Το ζευγάρι ήταν δίκαιο και το βασίλειο ήταν σε μεγάλη ευημερία. Όμως όσο και να προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να αποκτήσουν αυτό που ήθελαν περισσότερο από όλα. Ένα παιδί. Ένα θαύμα έγινε και το παιδί γεννήθηκε. Ήταν ένα όμορφο και δυνατό αγόρι. Η κακιά μάγισσα όμως, από τη ζήλια της, έριξε στο βασιλόπουλο μια μεγάλη κατάρα. Αν ποτέ του άγγιζε αγιάθι, η πληγή θα μεγάλωνε τόσο που θα πέθαινε... Κοιμήθηκες κιόλας; Έλα να σε βάλω στην κούνια.

Ο Δημήτρης σηκώνεται και τον τοποθετεί στην κούνια. Φιλάει το δάχτυλό του και ακουμπάει με αυτό το μέτωπο του μωρού.

Δημήτρης : Καληνύχτα και όνειρα γλυκά, μην ανησυχείς, ο μπαμπάς δε θα σε αφήσει καθόλου από τα μάτια του.

Σκηνή 4

Η Νάντια είναι καθισμένη μπροστά στον υπολογιστή, σε μία άνετη καρέκλα. Έχει περασμένη στο κεφάλι της μία μαύρη ταινία που μοιάζει με κορδέλα μαλλιών, μαύρα γυαλιά, γάντια και ωτοασπίδες. Φοράει στο στήθος της ένα μεγάλο μαύρο αντικείμενο που μοιάζει με θήλαστρο. Τα φώτα είναι σβηστά και το σπίτι ακατάστατο. Μπαίνει στο σπίτι ο Δημήτρης, κοιτάζει τη Νάντια που κάνει κινήσεις σαν να κρατάει αγκαλιά το μωρό και να το φιλάει.

Νάντια : Και μια μέρα... αφού θα τρως όλο το φαγάκι σου, θα μεγαλώσεις και θα γίνεις ψηλός πολύ, πιο ψηλός απ' τον μπαμπά σου και θα σε παίρνω, θα βγαίνουμε βόλτα και θα σε καμαρώνω.

Ο Δημήτρης φοράει τη μαύρη ταινία, τα γυαλιά και τις ωτοασπίδες και συνδέεται. Σε όλη τη διάρκεια τα σώματά τους είναι χυμένα στις καρέκλες. Οι κινήσεις που κάνουν είναι μικρές.

Δημήτρης : Τι του λες;

Νάντια : Με τρώμαζες. Μην μπαίνεις τόσο αθόρυβα.

Δημήτρης : Μα τι του λες; Γιατί του μιλάς για βόλτες;

Νάντια : Τι έπαθες; Τι θέλεις να του πω;

Δημήτρης : Δεν ξέρω. Όχι για βόλτες, τίποτα για έξω από εδώ.

Νάντια : Δε μένουν και πολλά τότε.

Δημήτρης : Πως του λες τέτοια ψέματα με ευκολία;

Νάντια : Κάτι πρέπει να του πω. Τόσες ώρες περνάω μαζί του. Κοίτα τι χαρούμενος που είναι.

Δημήτρης : Δεν ξέρω. Δε μου αρέσει να του λέμε ψέματα.

Νάντια : Ούτε εμένα, αλλά είναι μικρός ακόμα.

Ο Δημήτρης χαιδεύει τον αέρα.

Δημήτρης : Τι μυρίζεις;

Νάντια : Άλλαξα την κρέμα του, έβγαλε κάτι εξανθηματάκια. Να, τα βλέπεις;

Δημήτρης : Ναι, και λες να είναι από την κρέμα;

Νάντια : Μόνο κρέμα του βάζω. Την άλλαξα τώρα και βλέπουμε τις επόμενες μέρες αν είναι αυτό.

Δημήτρης : Λες να είναι τίποτα πιο σοβαρό;

Νάντια : Δε νομίζω. Είναι συνηθισμένο να βγάζουν διάφορα στο δέρμα.

Δημήτρης : Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Νάντια : Δεν ξέρω.

Δημήτρης : Μπορεί να είναι το γάλα; Κάτι που έφαγες;

Νάντια : Μπα, είναι πολύ φυσικό -

Ακούγεται δυνατά ένας ήχος σαν συναγερμός και μια φωνή από μεγάφωνο.

Νάντια : Όχι πάλι αυτός ο ήχος, δεν τον αντέχω άλλο.

Φωνή : Έχετε υπερβεί τον ημερήσιο χρόνο, παρακαλώ για την δική σας ασφάλεια, Νάντια, αποσυνδεθείτε.

Νάντια : Όχι, δε θα βγω, θα μείνω με το παιδί μου.

Δημήτρης : Τι έπαθες τώρα;

Νάντια : Δε θέλω να φύγω και να σας αφήσω.

Δημήτρης : Μισή ώρα θα μείνω κι εγώ και θα έρθω.

Νάντια : Θέλω να τον βάλω εγώ για ύπνο.

Δημήτρης : Σύνελθε Νάντια και βγες.

Νάντια : Δε βγαίνω.

Δημήτρης : Θα μας κάνουν κανέναν αποκλεισμό και θα κάνουμε να τον δούμε μέρες.

Νάντια : Δε γίνεται να το αλλάξουμε; Να το κάνουμε οκτώ ώρες, θέλω να τον χαρώ λίγο ακόμα. *(Προς το ταβάνι)* Συγγνώμη με ακούτε;

Δημήτρης : Δε σε ακούει κανείς, δεν είναι real-time το παιχνίδι. Και αυτός είναι ο βασικότερος κανονισμός. Μέχρι έξι ώρες. Δεν επιτρέπεται περισσότερο. Το υπογράψαμε στο συμβόλαιο.

Νάντια : Δε βγαίνω. Ό, τι και να μου πεις.

Δημήτρης : Καλά μη βγαίνεις, μείνε εδώ και ρίσακρέ τα όλα.

Νάντια : Αφού δεν είναι ζωντανό το παιχνίδι, μόνος σου το είπες.

Δημήτρης : Ναι, αλλά είναι πολύ εύκολο να ελέγξουν τις ώρες χρήσης.

Νάντια : Θα τους πω ότι ξεχάστηκα.

Δημήτρης : Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις.

Νάντια : (Στο μωρό) Μην ανησυχείς δε θα σ'αφήσω

Δημήτρης : Τουλάχιστον δωσ' τον μου κι εμένα λίγο.

Νάντια : Σε λίγο.

Δημήτρης : Όχι σε λίγο, τώρα. Τον έχεις κολλημένο συνεχώς πάνω σου.

Νάντια : Υπερβάλλεις.

Δημήτρης : Είναι άρρωστο αυτό που κάνεις, δεν είναι φυσιολογικό.

Νάντια : Εσύ δε συμπεριφέρεσαι φυσιολογικά.

Δημήτρης : Θα του δημιουργήσεις πρόβλημα έτσι που τον έχεις όλη μέρα.

Νάντια : Δεν είναι όλη μέρα, είναι μόνο λίγες ώρες, προσπαθώ να καλύψω και τις υπόλοιπες.

Χτυπάει το τηλέφωνο μέσα στο σπίτι.

Δημήτρης : Χτυπάει το τηλέφωνο.

Νάντια : Σήκωσέ το.

Δημήτρης : Είπαμε δε θα σηκώνουμε τηλέφωνα εδώ μέσα.

Νάντια : Ε, τότε βγες.

Δημήτρης : Έλα, πήγαινε, έμεινες ήδη παραπάνω από το επιτρεπόμενο. Είναι άδικο να περιμένεις να βγω εγώ.

Νάντια : Καλά. Πάω.

Η Νάντια κάνει κίνηση πως δίνει το μωρό στον Δημήτρη. Βγάζει τα γυαλιά, την κορδέλα και τις ωτοασπίδες. Σηκώνεται αλλά δεν προλαβαίνει το τηλέφωνο. Επιστρέφει και ξανακάθεται μπροστά στην οθόνη. Παρακολουθεί το Δημήτρη με το μωρό, ξανασυνδέεται.

Σκηνή 5

Η Νάντια είναι πάλι αγκαλιά με το μωρό και του κόβει τα νύχια. Εμφανίζεται ο Δημήτρης.

Δημήτρης : Τι κάνεις;

Νάντια : Του κόβω τα νυχάκια, μεγάλωσαν και γρατζουνάνε.

Δημήτρης : Που το βρήκες αυτό;

Νάντια : Στο συρτάρι, είναι ειδικό για βρέφη.

Δημήτρης : Τα χειρίζεσαι όλα ε; Τα έμαθες;

Νάντια : Ναι, όλα καλά πάνε. Πήρα λίγη άδεια ακόμα για να προλάβω-

Δημήτρης : Κι άλλη άδεια; Είναι πολλές οι μέρες που λείπεις. Βγήκες καθόλου;

Νάντια : Βγήκα.

Δημήτρης : Μη μου λες ψέματα, δε βγήκες καθόλου. Έχεις να κάνεις μπάνιο μέρες, τα μαλλιά σου είναι εντελώς άλουστα. Βρωμάς.

Νάντια : Μη μου μιλάς θα κάνω κανένα λάθος. Δε χρειάζεται να λουστώ, δε βρωμάω εδώ μέσα.

Δημήτρης : Το σπίτι είναι χάλια.

Νάντια : Να το συγυρίσεις.

Δημήτρης : Ωραία, φερ' τον μου, θα του κόψω τα νύχια εγώ και θα συγυρίσεις εσύ.

Νάντια : Όχι, δεν ξέρεις να το κάνεις εσύ.

Δημήτρης : Θα μάθω, φέρε μου το ψαλιδάκι.

Νάντια : Όχι, όχι, είναι επικίνδυνο.

Δημήτρης : Αφού είναι ειδικό, τι θα πάθει;

Νάντια : Θα πονέσει.

Η Νάντια αγκαλιάζει σφιχτά το μωρό και κοιτάζει επιθετικά το Δημήτρη. Ο Δημήτρης την πλησιάζει και τραβάει με δύναμη από τα χέρια της το ψαλίδι με κίνδυνο να τραυματιστούν και δύο. Ο Δημήτρης μένει και το κοιτάζει.

Δημήτρης : Αυτό δεν είναι για βρέφη. Αυτό είναι ένα απλό ψαλίδι.

Νάντια : Τι;

Δημήτρης : Δεν το βλέπεις; Είναι ένα συνηθισμένο ψαλίδι.

Η Νάντια το κοιτάζει έντρομη.

Νάντια : Πως;

Δημήτρης : Ξέρεις πόσο εύκολα μπορεί να τραυματιστεί με αυτό;...

Νάντια : Αποκλείεται, δεν κρατούσα αυτό, εσύ κάτι έκανες.

Δημήτρης : ...πόσο εύκολα μπορεί να ματώσει το παιδί μου;

Νάντια : Αποκλείεται.

Δημήτρης : Τη βλέπεις τη μύτη; Που είναι σουβλερή;

Νάντια : Μμμ. Δεν το ήθελα.

Δημήτρης : Τον έβαλες σε κίνδυνο.

Νάντια : Δεν ήθελα να τονβάλω σε κίνδυνο.

Δημήτρης : Καταλαβαίνεις τώρα ότι πρέπει να κοιμηθείς.

Νάντια : Ναι, ίσως είμαι λίγο κουρασμένη.

Δημήτρης : Χρειάζεσαι ξεκούραση, βγες λίγο. Θα τον προσέχω εγώ... Έλα σήκω.

Νάντια : Για λίγο θα βγω.

Δημήτρης : Ξεκουράσου κι έλα.

Η Νάντια ξεκολλάει με δυσκολία το μωρό από πάνω της και το βάζει στην κούνια.

Νάντια : *(Στο μωρό)* Κοιμήσου καρδιά μου.

Η Νάντια βγαίνει.

Δημήτρης : Επιτέλους. Έφυγε. Να σε δω λίγο και 'γω. Εδώ είναι ο μπαμπάς. Όλη μέρα είναι κοντά σου κι ας μην τον βλέπεις. Σε βλέπει αυτός... Είσαι τόσο ήρεμος. Θέλεις να κοιμηθείς; Θέλεις να πούμε το παραμύθι; Ναι; Σου άρεσε;

Ο Δημήτρης παίρνει αγκαλιά το μωρό και κάθεται στην καρέκλα.

Δημήτρης : Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μαγικό βασίλειο ζούσε ένας Βασιλιάς και μία Βασίλισσα που είχαν ένα γιο. Ο γιος ήταν πεντάμορφος και δυνατός αλλά πριν ακόμα γεννηθεί η κακιά μάγισσα του έριξε μια φοβερή κατάρα. Αν ποτέ τον άγγιζε αγκάθι, η πληγή θα μεγάλωνε και ο πόνος θα ήταν τόσο φριχτός που θα πέθαινε. Έτσι ο Βασιλιάς διέταξε και κόψανε όλα τα φυτά του βασιλείου και για μεγαλύτερη ασφάλεια τον έκλεισε μέσα σε ένα λευκό βασίλειο χωρίς φυτά. Το αγόρι μεγάλωσε και έγινε ζωηρό. Ήταν περίεργο και ήθελε να βγει έξω από τα όρια του βασιλείου. Μία μέρα λοιπόν που οι γονείς του έλειπαν από το παλάτι, παράκουσε τις εντολές του Βασιλιά και βγήκε έξω. Πήρε το άσπρο αλόγο του και κάλπασε μέχρι το διπλανό βασίλειο. Καθώς τριγυρνούσε μαγεμένος από το νέο βασίλειο αντίκρισε κάτι που δεν είχε ξαναδεί στη ζωή του. Μια κατακόκκινη τριανταφυλλιά. «Τι κακό μπορεί να έχει κάτι τόσο όμορφο» σκέφτηκε και την πλησίασε. Η μυρωδιά τον έκανε να πλησιάσει ακόμα περισσότερο και να χώσει το κεφάλι του στα κατακόκκινα πέταλά της. Τα αγκάθια καρφωθήκανε αμέσως στο δέρμα του και όσο προσπαθούσε να τα βγάλει, αυτά μεγάλωνανε μέσα του και μπαίνανε πιο βαθιά. Η τριανταφυλλιά φύτεψε μέσα στο στομάχι του, στα χέρια, στα πόδια του. Άνθισε γύρω από το δέρμα του και τον γέμισε πληγές. Το αίμα του έρεε κατακόκκινο. Η ανάσα του γρήγορα σταμάτησε. Πέθανε με φριχτούς πόνους, μονάχος του.

Σκηνή 6

Το σπίτι είναι σε άθλια κατάσταση, βρώμικο και ακατάστατο. Γύρω από τον υπολογιστή έχει παντού πεταμένα αποφάγια και σκουπίδια. Ο Δημήτρης και η Νάντια είναι συνδεδεμένοι. Στα χέρια τους έχουν περάσει φλεβοκαθετήρες που συνδέονται με δύο ορούς κρεμασμένους σε δύο κρεμάστρες. Από τη στάση του σώματος, το μωρό φαίνεται να είναι στην αγκαλιά του Δημήτρη.

Δημήτρης : Χα, πάλι τα γούρλωσε.

Νάντια : Μη γελάς, θα του μείνει τραύμα.

Δημήτρης : Αφού έχει πλάκα.

Νάντια : (Στο μωρό) Γιατί γουρλώνεις τα μάτια σου;

Δημήτρης : Πρέπει να κοιμηθεί.

Νάντια : Φέρ' τον μου λίγο και μένα και θα τον βάλουμε μετά.

Δημήτρης : Έχει νεύρα.

Νάντια : Ναι, έλα θα τον ταΐσω για να κοιμηθεί.

Δημήτρης : Θα σιάσει, όλη μέρα τρώει.

Νάντια : Παίρνει δύναμη.

Δημήτρης : Αυτός ή εσύ;

Νάντια : Μερικές φορές είναι σαν να ζηλεύεις.

Δημήτρης : Μια χαρά θα τον ταΐζω κι εγώ με μπιμπερό σε λίγο.

Νάντια : Θα τον θηλάζω για καιρό, είναι πιο υγιεινό.

Δημήτρης : Δε θα αρκεί ο θηλασμός σε λίγο. Χρειάζεται κι άλλα θρεπτικά συστατικά για να μεγαλώσει.

Νάντια : Αλλά προς το παρόν, αυτό του είναι αρκετό.

Δημήτρης : Δε θέλει άλλο, δεν το βλέπεις.

Νάντια : Όταν δε θέλει απλά πιπιλίζει.

Δημήτρης : Με το ζόρι.

Νάντια : Του αρέσει.

Δημήτρης : Εσένα σου αρέσει.

Νάντια : Δημήτρη, έλα λίγο να δεις κάτι.

Δημήτρης : Τι είναι;

Νάντια : Κάτι στη μασχάλη του.

Δημήτρης : Που;

Νάντια : Να εδώ, βλέπεις πως κάνει όταν κλείνει.

Δημήτρης : Δε βλέπω.

Νάντια : Κοίτα πιο προσεχτικά.

Δημήτρης : Α ναι. Κάνει ένα πολύ μικρό κενό. Το κάνει κι από την άλλη;

Νάντια : Αχ, ναι, περίεργο.

Δημήτρης : Όχι, εντάξει είναι. Και οι δικές σου έτσι είναι. Είναι θέμα γραφικών. Όπου διπλώνει υπάρχει ένα ελάχιστο λάθος μηδέν κόμμα μηδέν μηδέν μηδέν ένα τις εκατό. Στις πτυχώσεις υπάρχει ένα μικρό κενό.

Νάντια : Μα είναι άσχημο.

Δημήτρης : Ούτε που φαίνεται. Είναι απειροελάχιστο.

Νάντια : Εγώ το βλέπω.

Δημήτρης : Ε, δεν μπορεί να γίνει κάτι γι' αυτό. Σε λίγα χρόνια ίσως εξαλειφθεί.

Νάντια : Θα το ντύσω να μην το βλέπω.

Δημήτρης : Στα ρούχα είναι πιο έντονο.

Νάντια : Πωπω, ναι.

Δημήτρης : Όπου υπάρχουν πτυχές υπάρχει μηδαμινό λάθος. Δεν αλλάζει αυτό.

Νάντια : Πως δεν το είχα προσέξει νωρίτερα;

Δημήτρης : Μα είναι μέσα, πως να το δεις.

Νάντια : Είναι ανατριχιαστικό. Όπου υπάρχουν πτυχές υπάρχει λάθος.

Δημήτρης : Ούτε που φαίνεται. Εγώ που το ήξερα ότι συμβαίνει, ούτε που το πρόσεξα.

Νάντια : Λες ε;

Δημήτρης : Ναι, μην ανησυχείς. Είναι που ασχολείσαι όλα μέρα μαζί του.

Χτυπάει το τηλέφωνο.

Νάντια : Ωχ, πας;

Δημήτρης : Πάλι εγώ;

Νάντια : Έλα, και μετά, θα αλλάξω εγώ τους ορούς.

Ο Δημήτρης δίνει το μωρό στη Νάντια και αποσυνδέεται. Προσπαθεί να σηκωθεί αλλά είναι πιασμένος παντού. Πηγαίνει αργά και σηκώνει το τηλέφωνο.

Δημήτρης : Ναι; Ναι, ο ίδιος. Μάλλον κάποιο λάθος έχετε κάνει ... Α, α συγνώμη, δεν κατάλαβα... Ναι είχα και σήμερα. Όχι, σίγουρα έχει γίνει κάποιο λάθος. Όχι έχω πάρει μέχρι τις δεκαπέντε... Δεν μπορεί...

Ο Δημήτρης κάνει κίνηση να δει το ρολόι του αλλά δε φοράει τίποτα.

Δημήτρης : Είστε σίγουρη; Προς θεού γιατί να σας κοροϊδεύω; Απλώς, συγνώμη, έχασα λίγο την αίσθηση του χρόνου. Ναι, όλη μέρα προγραμματίζω. Κοιτάζτε, υπάρχει περίπτωση να μπορώ να πάρω μερικές μέρες ακόμα; Έχω ένα σοβαρό πρόβλημα και μου είναι αδύνατο να έρθω. Ναι, όχι εγώ.. ο γιος μου, καταλαβαίνετε; Είναι άρρωστος. Είναι ακόμη μωρό και δεν μπορώ να τον αφήσω... Αν γίνεται να πάρω μερικές μέρες ακόμα θα ήταν εκπληκτικό. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την κατανόηση. Ναι, ναι δείτε το, περιμένω...

Ο Δημήτρης κατεβάζει το τηλέφωνο καθώς χαζεύει στην οθόνη και ξεχνιέται. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή από το τηλέφωνο αλλά αυτός δεν την ακούει, έχει απορροφηθεί. Μετά από λίγο το τηλέφωνο ξαναχτυπά. Ο Δημήτρης πετάγεται σαν να ξύπνησε από όνειρο.

Δημήτρης : Ναι, με ακούτε τώρα; Κάτι θα έπαθε το τηλέφωνο. Μμμ, ...
Γνωρίζω πως δε δικαιούμαι άλλη άδεια αλλά είναι επείγον το θέμα.
Σας είπα ο γιος μου... Ο Κύριος Χαραλαμπόπουλος από που να
γνωρίζει αν έχω παιδί; Ναι, έχω ένα γιο, είναι νεογέννητος και δεν
μπορώ να τον αφήσω... Η μόνη βοήθεια που σας ζητάω είναι να
μου δώσετε χρόνο, μπορείτε να μου δώσετε χρόνο μαζί του; Αυτό
σας ζητάω, να μου δώσετε χρόνο για να είμαι μαζί του. Μαζί του
θέλω να είμαι... Δε με καταλαβαίνετε όμως... Είναι αδύνατον να
έρθω εκεί... Όχι, δεν μπορώ να έρθω ούτε για λίγο, τόση ώρα σας
εξηγώ αλλά δεν καταλαβαίνετε... Αν έρθω μέχρι εκεί το μόνο που
θα θέλω να κάνω είναι να περάσω τα δάχτυλά μου στον λαιμό σας
και τα σφίγγω δυνατά μέχρι να σταματήσει να περνάει αέρας, να
μην περνάει καθόλου αέρας από τον λαιμό σας. Έπειτα θα χώσω
το κεφάλι σας στο σιουπιδοτενεκέ που έχετε δίπλα στο γραφείο
σας... Ναι;... Ναι, ναι περιμένω... πολύ ευχαρίστως... Α, Αυτή
είναι η καλύτερη λύση!

Ο Δημήτρης κάθεται μπροστά στον υπολογιστή και ξανασυνδέεται.

Νάντια : Ποιος ήταν;

Δημήτρης : Από τη δουλειά;

Νάντια : Τι ήθελαν;

Δημήτρης : Τίποτα.

Νάντια : Θα πας αύριο;

Δημήτρης : Μπα.

Σκηνή 7

Ο Δημήτρης κάθεται στην καρέκλα, πάνω του κάθεται η Νάντια που έχει αγκαλιά το μωρό. Έχουν αρχίσει να χάνουν τις δυνάμεις τους.

Νάντια : Σε πονάω;

Δημήτρης : Ε;

Νάντια : Κοιμήθηκες;

Δημήτρης : Ναι, με πήρε ο ύπνος λίγο.

Νάντια : Γιατί δεν πας μέσα να ξεκουραστείς;

Δημήτρης : Μου αρέσει εδώ.

Νάντια : Σε πονάω;

Δημήτρης : Όχι, έχω μούδιάσει μάλλον και δε σε νιώθω πολύ βαριά.

Νάντια : Αν σε πονέσω πες μου.

Δημήτρης : Κοίτα τον πως κοιμάται.

Νάντια : Ναι, είναι μαγικός.

Δημήτρης : Πιστεύεις ξεκουράζεται έτσι;

Νάντια : Γιατί να μην ξεκουράζεται;

Δημήτρης : Μήπως θα ήταν καλύτερα να ξαπλώσει στο κρεβατάκι;

Νάντια : Είναι ωραίο να κοιμάται αγκαλιά.

Δημήτρης : Άβολο όμως.

Νάντια : Μα είναι μωρό. Κοίτα τον, σαν ζυμάρι είναι.

Δημήτρης : Ζαλίστηκα λίγο.

Νάντια : Κάτσε να σηκωθώ.

Η Νάντια σηκώνεται με μεγάλη δυσκολία και με μεγάλη προσοχή για το μωρό. Κάθεται στο πάτωμα οκλαδόν.

Δημήτρης : Ίσως πρέπει κάτι να φάω.

Νάντια : Ναι, κι εγώ πρέπει να φάω.

Δημήτρης : Θα πάω μέσα, να μαγειρέψω κάτι.

Νάντια : Έχουμε φαγητά;

Δημήτρης : Όλο και κάτι θα βρω.

Νάντια : Κρέας κάνε.

Δημήτρης : Ναι, πρέπει να τρως κρέας, να σε κρατάει.

Νάντια : Είναι θρεπτικό για το παιδί.

Δημήτρης : Ναι, είναι θρεπτικό το κρέας.

Νάντια : Έχω μεγάλη όρεξη για κρέας, λες και είμαι έγκυος.

Δημήτρης : Θα σου το ψήσω καλά.

Νάντια : Rare το θέλω.

Δημήτρης : Γιατί rare;

Νάντια : Δεν ξέρω, έτσι το θέλω.

Δημήτρης : Δεν κάνει να τρως άψητο κρέας ενώ θηλάζεις.

Νάντια : Δε θα με πειράξει, είναι καλά τα κρέατα που παίρνουμε. Μάλλον blue το θέλω, ναι προτιμώ blue.

Δημήτρης : Εσύ τα τρως παραψημένα.

Νάντια : Ε, τώρα το θέλω ελάχιστα ψημένο.

Δημήτρης : Αυτός έφαγε;

Νάντια : Έφαγε. Καλά τρώει. Τρώει, κοιμάται, τρώει, κοιμάται.

Δημήτρης : Ωραία, όποτε όλα πάνε καλά.

Νάντια : Τα καταφέρνουμε καλά. Ωπ, ζυπνάει.

Η Νάντια κουνάει το μωρό νανουρίζοντάς το. Ο Δημήτρης τους χαζεύει με ένα χαμόγελο κολλημένο στα χείλη.

Δημήτρης : Θα μου τον δώσεις κι εμένα λίγο.

Νάντια : Ναι, τώρα σε λίγο.

Δημήτρης : Είναι τόσο ήσυχος, σχεδόν με νανουρίζει όταν τον παίρνω αγκαλιά.

Νάντια : Ναι, λες κι έχει μαγική δύναμη, με χαλαρώνει.

Δημήτρης : Τώρα που το λες, ναι, με χαλαρώνει πολύ.

Νάντια : Σαν να μη με νοιάζει τίποτα, μόνο αυτός εδώ.

Δημήτρης : Τίποτα άλλο.

Νάντια : Θα πας να μαγειρέψεις;

Δημήτρης : Ναι, το ξέχασα.

Ο Δημήτρης σηκώνεται με πολλή προσπάθεια. Περπατάει προς την πόρτα του δωματίου και προσπαθεί να την ανοίξει.

Δημήτρης : Κλείδωσες;

Νάντια : Τι έπαθε;

Δημήτρης : Δεν ανοίγει.

Νάντια : Δε θυμάμαι να κλείδωσα. Προσπάθησε καλά.

Ο Δημήτρης βάζει όλη του τη δύναμη, αλλά είναι πολύ αδύναμος. Τραβάει το χερούλι, την κλωτσάει, πέφτει πάνω της, αλλά η πόρτα τίποτα.

Δημήτρης : Πως έγινε αυτό;

Νάντια : Δεν ξέρω, ποιος μπήκε τελευταίος;

Δημήτρης : Δε θυμάμαι.

Νάντια : Εσύ θα μπήκες τελευταίος, μήπως την έκλεισες με δύναμη;

Δημήτρης : Ε και τι έπαθε; Σφήνωσε;

Νάντια : Σίγουρα δεν την κλείδωσες;

Δημήτρης : Κλειδί δεν έχω πάντως.

Νάντια : Ούτε κι εγώ, δε θυμάμαι να έχει κλειδί αυτή η πόρτα. Κάτσε να προσπαθήσω κι εγώ.

Η Νάντια με το μωρό αγκαλιά προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Είναι κι αυτή πολύ αδύναμη.

Δημήτρης : Τίποτα, δεν κουνιέται καθόλου.

Νάντια : Αχ, λαχάνιασα.

Δημήτρης : Κλειδωθήκαμε.

Νάντια : Και τώρα; Τι θα κάνουμε αν πάθει τίποτα;

Δημήτρης : Να καθίσω λίγο γιατί από την προσπάθεια ζαλίστηκα.

Νάντια : Ναι κάτσε.

Δημήτρης : Ουφ, κουράστηκα. Από τη νύστα μάλλον.

Νάντια : Κάτσε εκεί και ξεκουράσου λίγο.

Δημήτρης : Κομμάτια είμαι.

Νάντια : Δεν έχεις αντοχές πια.

Δημήτρης : Θα μου τον δώσεις λίγο; Με χαλαρώνει.

Νάντια : Ναι, σε λίγο.

Δημήτρης : Τα είδες πως άλλαξαν τα μάτια του; Νομίζω έχει κάτι από μένα τώρα. Μμμ, μου μοιάζει πιο πολύ.

Νάντια : Ό, τι θέλεις βλέπεις.

Η Νάντια ξανακάθεται στο πάτωμα με το μωρό αγκαλιά.

Δημήτρης : Όχι, να, αφού είναι κλασικό στην οικογένεια και το φρύδι, το σχήμα. Ίδιος εγώ θα γίνεις όταν μεγαλώσεις.

Νάντια : Σε μένα μοιάζει.

Δημήτρης : Μπα, άλλαξε.

Νάντια : Αφού έχει το βλέμμα μου.

Δημήτρης : Όχι, όχι, δε σου μοιάζει πια. Τα φρούδια έγιναν πιο χοντρά.

Νάντια : Δεν άλλαξαν τα φρούδια του.

Δημήτρης : Δεν το καταλαβαίνεις γιατί τον κοιτάς όλη μέρα.

Νάντια : Καλά, καλά, κουράστηκα.

Μένουν και οι δύο ακίνητοι και τον κοιτάζουν. Ακούγονται μόνο οι ανάσες τους που είναι βαριές, σαν να έτρεχαν.

Νάντια : Πείνασα. Θα πας να μαγειρέψεις;

Δημήτρης : Ναι, το ξέχασα.

Ο Δημήτρης, ακριβώς όπως και πριν, σηκώνεται με πολλή προσπάθεια. Περιπατάει προς την πόρτα του δωματίου και προσπαθεί να την ανοίξει.

Δημήτρης : Κλείδωσες;

Νάντια : Τι έπαθε;

Δημήτρης : Δεν ανοίγει.

Νάντια : Δε θυμάμαι να κλείδωσα. Προσπάθησε καλά.

Ο Δημήτρης βάζει όλη του τη δύναμη, αλλά είναι πολύ αδύναμος. Τραβάει το χερούλι, την κλωτσάει, πέφτει πάνω της, αλλά η πόρτα τίποτα.

Δημήτρης : Πως έγινε αυτό;

Νάντια : Δεν ξέρω, ποιος μπήκε τελευταίος;

Δημήτρης : Δε θυμάμαι.

Νάντια : Εσύ θα μπήκες τελευταίος, μήπως την έκλεισες με δύναμη;

Δημήτρης : Ε και τι έπαθε; Σφήνωσε;

Νάντια : Σίγουρα δεν την κλείδωσες;

Δημήτρης : Κλειδί δεν έχω πάντως.

Νάντια : Ούτε κι εγώ, δε θυμάμαι να έχει κλειδί αυτήν η πόρτα.

Σκηνή 8

Ο Δημήτρης κοιμάται στο πάτωμα. Η Νάντια με το μωρό κάθονται στην καρέκλα. Το μωρό θηλάζει. Και οι δύο μιλάνε με το ζόρι, φαίνεται να έχουν χάσει όλες τους τις δυνάμεις.

Δημήτρης : Με πήρε ο ύπνος πάλι.

Νάντια : Είσαι κουρασμένος.

Δημήτρης : Εσύ κοιμήθηκες;

Νάντια : Νυστάζω λίγο, αλλά τρώει εδώ και ώρα και δε θέλω να τον διακόψω.

Δημήτρης : Είναι φαγανός.

Νάντια : Ναι, είναι.

Δημήτρης : Να τον πάρω λίγο;

Νάντια : Μπορείς να τον πάρεις;

Δημήτρης : Ναι, ναι.

Νάντια : Καλά σε λίγο.

Δημήτρης : Θα τον βάλω εδώ δίπλα μου.

Νάντια : Στο πάτωμα;

Δημήτρης : Ναι γιατί; Τι θα πάθει;

Νάντια : Θα κρυώσει.

Δημήτρης : Ναι, δικιο έχεις, έχει κρύο.

Νάντια : Περίεργο δεν είναι που έχει τόσο κρύο.

Δημήτρης : Ναι, έχω σχεδόν ρίγος.

Νάντια : Κι εγώ, ευτυχώς το λες κι εσύ πως έχει κρύο. Νόμιζα πως ανέβαζα πυρετό.

Δημήτρης : Πυρετό;

Νάντια : Ναι.

Δημήτρης : Κάτσε να σε δω εγώ.

Ο Δημήτρης πλησιάζει αργά, σχεδόν σέρνεται στα τέσσερα.

Δημήτρης : Σκύψε δε σε φτάνω.

Νάντια : Δεν μπορώ να κάνω πιο κάτω θα τον λιώσω.

Τη φιλάει στο μέτωπο.

Δημήτρης : Δεν έχεις τίποτα.

Νάντια : Ευτυχώς.

Δημήτρης : Κάτσε να δω κι αυτόν.

*Φιλάει το μωρό στο μέτωπο και στα μάγουλα. Γεμίζει το στόμα του με αίμα.
Κοιτάζει το μωρό.*

Δημήτρης : Τι είναι αυτό; Τι είναι αυτό γύρω από το στόμα του; Τι έπαθε;

Νάντια : Αίμα.

Δημήτρης : Αίμα είναι όλο αυτό;

Νάντια : Δικό μου είναι. Ρουφάει πολύ ώρα τώρα και δεν έχω άλλο γάλα.

Δημήτρης : Και βγάζεις αίμα;

Νάντια : Δε με πονάει, δεν το νιώθω.

Δημήτρης : Γιατί βγάζεις αίμα;

Νάντια : Δεν ξέρω, μάλλον τελείωσε το γάλα μου.

Δημήτρης : Σταμάτα να το θηλάζεις τότε.

Νάντια : Και να μείνει νηστικό;

Δημήτρης : Καλύτερα να μείνει νηστικό για λίγο.

Νάντια : Δεν κατάλαβες, δεν έχω γάλα, δε θα βγάλω άλλο γάλα, τελείωσε.

Δημήτρης : Βγάλ' τον από κει.

- Νάντια : Όχι θα του δίνω αίμα, έχει κάποια θρεπτικά συστατικά.
- Δημήτρης : Είσαι σίγουρη γι' αυτό;
- Νάντια : Για ποιο;
- Δημήτρης : Πως έχει θρεπτικά...
- Νάντια : Ναι, κάπου το είχα ακούσει. Κάπου...
- Δημήτρης : Δεν πιστεύω πως του κάνει καλό αυτό.
- Νάντια : Ποιο;
- Δημήτρης : Που τρώει αυτό.
- Νάντια : Γιατί;
- Δημήτρης : Δε νιώθω καλά.
- Νάντια : Είσαι κουρασμένος;
- Δημήτρης : Μια δυσφορία έχω.
- Νάντια : Κι εγώ είμαι κουρασμένη, πολύ.
- Δημήτρης : Θέλεις να ξαπλώσεις; Να τον αφήσεις λίγο;
- Νάντια : Όχι, μου αρέσει να κάθομαι έτσι... Να τον έχω κοντά μου... Να τον σφίγγω. Θυμάσαι στο χειρουργείο;
- Δημήτρης : Πάλι με πιάνει υπνηλία, σαν να μου' χεις ρίξει υπνωτικό.
- Νάντια : Ε; Το θυμάσαι;
- Δημήτρης : Σε μένα μιλάς;
- Νάντια : Ναι, στη γέννα λέω...
- Δημήτρης : Θα κοιμηθώ εγώ, δεν αντέχω άλλο.
- Νάντια : ...πόσο δύσκολα βγήκε; Έσπρωχνα και έσπρωχνα, τίποτα. (Στο μωρό) Δεν ήθελες να με αποχωριστείς. Έτσι κι εγώ τώρα. Δε θέλω να σε αφήσω πάλι. Θέλω να σε κρατάω σφιχτά επάνω μου... Δεν ήταν εύκολη γέννα. Πόνεσα πολύ, αλλά αυτός ο πόνος που ένιωθα γινόταν υποφερτός όσο έβγαζες το κεφαλάκι σου. Είσαι ένα θαύμα, το θαύμα μου. Μόλις γλίστρησαν και τα ποδαράκια σου και ένιωσα να φεύγεις από μέσα μου, άδειασα. Ένα τεράστιο κενό έμεινε. Κούφια είμαι χωρίς εσένα. Κενή. Χωρίς ζωή. Μας κόψανε. Ήμασταν ένα και μας κόψανε με εκείνη τη απάισια λαβίδα. Λιόμα ακούω τον ήχο της, σαν εφιάλτη. Κόψανε τη ζωή μου. Το νήμα

που μας ένωνε. Τον ομφάλιο λώρο. Εγώ έδυνα ζωή σε σένα κι εσύ σε μένα. Αλλά τώρα δεν είσαι πια μέσα μου. Σε βγάλανε. Είσαι όμως δικός μου. Θα είσαι για πάντα δικός μου. Να το θυμάσαι αυτό.

Το μωρό είναι γεμάτο με αίματα.

Νάντια : Είσαι τόσο όμορφος, σε μένα μοιάζεις. Τα ματάκια σου, η μύτη. Δε θέλω να κλείσω τα μάτια μου, θέλω να σε κοιτάζω...να σε κοιτάζω... δεν αντέχω άλλο. Θα τα κλείσω για λίγο. Θα κλείσω τα μάτια μου... για μια στιγμή μόνο.

ΤΕΛΟΣ

- [
- Πώς με γρατζούνισε; Είναι ένα ψεύτικο νεογέννητο
 - Έχουν τα νυχάκια που μεγαλώνουν, δεν είναι τίποτα
 - Και ματώνω αληθινά;
 - Έξω όχι, αλλά εδώ μέσα ναι, θα τρέξει αίμα και θα πονέσεις]

το παιδικό δωμάτιο - ανθή τσιρούκη